

УДК 159.923:316.77

Чернякова Олеся Володимирівна

кандидат психологічних наук, доцент

доцент кафедри філософії та психології

Київський університет інтелектуальної власності та права

м.Київ, Україна

ORCID: 0000-0002-0384-4829

Cherniakova Olesia

PhD in Psychology, Associate Professor

Associate Professor of the Department of Philosophy and Psychology

Kyiv University of Intellectual Property and Law

Kyiv, Ukraine

ORCID: 0000-0002-0384-4829

[https://doi.org/10.60022/4\(s\)-4-GF](https://doi.org/10.60022/4(s)-4-GF)

**КОМУНІКАТИВНА ТА ДІАЛОГІЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК РЕСУРС
ПСИХОЛОГІЧНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ ДОРΟΣЛИХ У ПРОЦЕСІ
РОЗВ'ЯЗАННЯ ЖИТТЄВИХ ЗАДАЧ ПІД ЧАС ВІЙНИ**

**COMMUNICATIVE AND DIALOGIC COMPETENCE AS A RESOURCE OF
PSYCHOLOGICAL WELL-BEING OF ADULTS IN THE PROCESS OF
SOLVING LIFE TASKS DURING WAR**

Анотація. Статтю присвячено теоретичному аналізу комунікативної та діалогічної компетентності як ресурсів психологічного благополуччя дорослих у процесі розв'язання складних життєвих задач під час війни. Обґрунтовано, що умови повномасштабної збройної агресії породжують специфічну конфігурацію психологічних задач, вирішення яких потребує розвиненої здатності до смислотворчої комунікації із собою і оточуючими. Розкрито структуру комунікативної компетентності як системної характеристики особистості, що охоплює мовленнєву, соціолінгвістичну, прагматичну і дискурсивну складові. Виокремлено діалогічну компетентність як вищий рівень комунікативної компетентності, що передбачає здатність до справжнього діалогу – зустрічі різних позицій, що породжує нові смисли. Запропоновано модель взаємозв'язку комунікативної і діалогічної компетентностей із психологічним благополуччям через чотири механізми: наративну інтеграцію, соціальну підтримку, смислотворення та відновлення агентності. Проаналізовано специфіку цих механізмів у воєнному контексті. Виокремлено чотири типи комунікативно-діалогічних стратегій розв'язання задач, що відрізняються рівнем рефлексивності і діалогічності. Представлено порівняльну характеристику стратегій за ключовими параметрами. Окреслено перспективи розвитку комунікативної та діалогічної компетентності через наративні практики і взаємодію зі штучним інтелектом.

Ключові слова: психологічне благополуччя, наратив, складні життєві події, комунікативна компетентність, діалогічна компетентність, життєві задачі, війна.

Abstract. The article presents a theoretical analysis of communicative and dialogic competence as resources of psychological well-being of adults in the process of solving complex life tasks during wartime. It is substantiated that conditions of full-scale armed aggression generate a specific configuration of psychological tasks whose resolution requires a developed capacity for meaning-making communication with oneself and others. The structure of communicative competence as a systemic characteristic of the

individual is revealed, encompassing linguistic, sociolinguistic, pragmatic, and discourse components. Dialogic competence is identified as a higher level of communicative competence that presupposes the capacity for genuine dialogue – the encounter of different positions that generates new meanings. A model of the relationship between communicative and dialogic competence and psychological well-being through four mechanisms is proposed: narrative integration, social support, meaning-making, and restoration of agency. The specificity of these mechanisms in the wartime context is analyzed. Four types of communicative-dialogic strategies for solving life tasks are identified, differing in their level of reflexivity and dialogism. A comparative description of strategies according to key parameters is presented. Prospects for the development of communicative and dialogic competence through narrative practices and interaction with artificial intelligence are outlined. The theoretical implications for psychological support of adults during wartime and post-war recovery are discussed.

Keywords: *psychological well-being, narrative, difficult life events, communicative competence, dialogic competence, life tasks, war.*

Постановка проблеми. Повномасштабна збройна агресія росії проти України поставила дорослих перед необхідністю розв'язувати одночасно безліч складних і різнопланових задач: адаптації до нових умов проживання, відновлення порушених соціальних зв'язків, підтримки власного психологічного стану і підтримки близьких, переосмислення образу майбутнього. Дослідження психологічного благополуччя дорослих в умовах повномасштабної війни засвідчують суттєве зростання рівнів тривоги, депресії і стресу [13], а також виражену диференціацію у здатності людей адаптуватись і знаходити ресурси для вирішення актуальних задач [2].

У цьому контексті особливого значення набуває питання про комунікативні ресурси особистості: здатність до ефективної комунікації з оточенням і до продуктивного внутрішнього діалогу із собою є не лише соціальною навичкою, але й ключовим психологічним ресурсом подолання складних обставин. Водночас

питання про комунікативну і діалогічну компетентність як специфічні чинники психологічного благополуччя дорослих у воєнних умовах залишається малодослідженим.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження І. Pavlova та співавторів (2024), проведене серед молодих дорослих України в умовах довготривалої війни, виявило, що соціальна підтримка і якість міжособистісних зв'язків є одними з найпотужніших предикторів суб'єктивного благополуччя в умовах триваючого збройного конфлікту [2]. Вищезазначене узгоджується з широким масивом міжнародних досліджень, що показують центральну роль соціальної комунікації у психологічній адаптації до травматичних подій [1].

Теоретичним підґрунтям для розуміння комунікативної компетентності як психологічного ресурсу є наративна психологія і психологічна герменевтика. Концепція дискурсивних технологій самопроекування особистості Н. Чепелевої і С. Рудницької розглядає мовленнєву і дискурсивну практику як механізм конструювання ідентичності і смислотворення [7]. Наративна когерентність, дослідження якої розвинули Л. Вандер Поел і Д. Германс, є водночас умовою і результатом ефективної комунікації і безпосередньо пов'язана з психологічним благополуччям [6].

Дослідження Дж. Букер, Р. Фівуш і М. Грасі (2022) показали, що наративна ідентичність – зокрема, теми зростання, когерентності і агентності у наративах про складні події – є стійким предиктором психологічної адаптації впродовж тривалого часу [12]. Ці результати підкреслюють те, що спосіб розповіді про пережиті труднощі – а отже, якість комунікативної компетентності особистості – визначає не лише суб'єктивне благополуччя, але й конкретні стратегії розв'язання задач.

Діалогічний вимір комунікативної компетентності розкривається через теорію діалогічного «Я». Дослідження П. Олесь і Т. Брінтопт (2020) виявило, що внутрішній діалог виконує самоуправлінські, рефлексивні і соціальні функції, причому якість внутрішнього діалогу безпосередньо пов'язана з якістю зовнішнього спілкування [4]. У воєнному контексті ця взаємозалежність набуває

особливого значення: людина, здатна вести конструктивний внутрішній діалог, краще справляється зі зовнішніми комунікативними викликами і навпаки.

Темпоральний вимір комунікативного ресурсу розкривається у роботах П. Рікера: суб'єкт конститує себе у часі через наративний синтез, а комунікація є середовищем, в якому цей синтез відбувається [5]. Структурні виміри наративної ідентичності – мотиваційний, рефлексивний і проспективний – що підтримуються якісною комунікацією, є предикторами благополуччя дорослих незалежно від контексту [9]. В Україні це підтверджено колективною травматичною ситуацією: Н. Фролова і Р. Коен Сільвер показали, що хронічна і раптова природа колективної травми вимагає специфічних комунікативних і наративних ресурсів для збереження благополуччя [1].

Мета статті – здійснити теоретичний аналіз комунікативної та діалогічної компетентності як ресурсів психологічного благополуччя дорослих у процесі розв'язання складних життєвих задач в умовах воєнного часу і запропонувати типологію комунікативно-діалогічних стратегій.

Відповідно до мети визначено такі **завдання**: розкрити структуру комунікативної та діалогічної компетентності; обґрунтувати механізми їх зв'язку з благополуччям; виокремити типи комунікативно-діалогічних стратегій розв'язання задач; окреслити перспективи розвитку цих компетентностей.

Виклад основного матеріалу дослідження. Комунікативна компетентність є системною характеристикою особистості, що охоплює сукупність знань, умінь і ставлень, необхідних для ефективною і доцільною комунікації у різних ситуаціях. Структурно вона включає чотири взаємопов'язані складові.

Мовленнєва складова охоплює власне лінгвістичні засоби: словниковий запас, граматичну правильність, здатність до точного вираження думок і почуттів. В умовах воєнної травми мовленнєва складова може бути порушена: пережиті події «не знаходять слів», що блокує їх наративну інтеграцію [7].

Соціолінгвістична складова передбачає чутливість до соціального контексту комунікації: здатність адаптувати мовлення до ситуації, ролей і відносин учасників

взаємодії. У воєнних умовах ця складова ускладнюється через розмиття соціальних ролей, порушення звичних контекстів взаємодії і необхідність комунікувати у нових соціальних середовищах [2; 13].

Прагматична складова охоплює здатність ефективно реалізовувати комунікативні наміри: прохати про допомогу, висловлювати потреби, вирішувати конфлікти, будувати і підтримувати стосунки. Ця складова є критично важливою для доступу до соціальної підтримки – одного з ключових предикторів благополуччя у кризових ситуаціях [2].

Дискурсивна складова передбачає здатність конструювати зв'язні і когерентні тексти – розповіді, пояснення, аргументи. Саме ця складова безпосередньо пов'язана з наративною когерентністю і є точкою переходу від комунікативної до діалогічної компетентності [6; 7].

Діалогічна компетентність є вищим, більш складним рівнем комунікативної компетентності. Якщо комунікативна компетентність описує здатність до ефективного обміну інформацією, то діалогічна компетентність передбачає здатність до справжнього діалогу – зустрічі різних позицій і «голосів», що народжує нові смисли, яких не було в жодного з учасників до початку діалогу [4; 5]. Це якісно різні рівні взаємодії: не обмін монологіями, а спільне конструювання нової реальності.

Комунікативна і діалогічна компетентності пов'язані з психологічним благополуччям дорослих через чотири ключові механізми.

Наративна інтеграція – здатність включити болісний досвід складних подій у зв'язну особистісну розповідь. Ця здатність є одночасно умовою і результатом якісної комунікації: людина, яка може розповісти зв'язну і осмислену історію про пережиті події, демонструє вищий рівень наративної когерентності і психологічного благополуччя [6; 12].

Соціальна підтримка – доступ до підтримки оточення, що є одним з найпотужніших предикторів благополуччя у кризових умовах [2]. Комунікативна компетентність є ключовою умовою отримання цієї підтримки: людина має вміти

просити про допомогу, прийняти її і підтримувати стосунки навіть у складних обставинах.

Смислотворення – здатність через комунікативну взаємодію (як внутрішню, так і зовнішню) знаходити або конструювати смисл пережитого. Це є специфічно комунікативним процесом: смисли народжуються у діалозі і через діалог, а не у самотньому роздумуванні [3; 7].

Відновлення агентності – повернення відчуття себе як суб'єкта, що може діяти і впливати на власне життя. Комунікативна компетентність підтримує агентність через здатність виражати власну позицію, відстоювати власні інтереси і будувати коаліції підтримки [9; 12].

На основі теоретичного аналізу виокремлено чотири типи комунікативно-діалогічних стратегій розв'язання складних задач в умовах воєнного часу.

Монологічна стратегія характеризується мінімальною діалогічністю: особа або замовкає, уникаючи комунікації з оточенням і власним досвідом, або ж відтворює готові культурні скрипти, не допускаючи нових смислів. Така стратегія пов'язана з нижчими показниками благополуччя і труднощами розв'язання задач [4; 13].

Реактивно-адаптивна стратегія передбачає активне спілкування з оточенням, але переважно реактивного характеру: особа пристосовується до комунікативних очікувань середовища, не ініціюючи і не конструюючи власні смисли. Рівень діалогічності залишається низьким: зустрічі різних позицій уникають, перевагу надають консенсусу і однодумству [4].

Рефлексивно-нарративна стратегія відзначається розвиненою здатністю до побудови зв'язних нарративів про пережите: особа активно комунікує власний досвід, рефлексує його і включає у ширший смисловий контекст. Зазначена стратегія пов'язана з вищими показниками психологічного благополуччя і нарративної когерентності [6; 12].

Справжньо-діалогічна стратегія є найбільш ресурсним типом: особа залишається відкритою до нових смислів, готова змінювати власну позицію і конструювати нові розуміння в зустрічі з Іншим. Внутрішній і зовнішній діалог взаємодоповнюють одне одного, підтримуючи розвиток особистісного наративу і відновлення агентності [5; 9]. Для наочного узагальнення виокремлених стратегій представимо їх порівняльну характеристику (таблиця 1).

Перспективи розвитку комунікативної та діалогічної компетентності у дорослих в умовах воєнного часу є предметом практичного психологічного інтересу. Наративні практики – наративні щоденники, листи значущим людям, групові наративні кола – є ефективними інструментами розвитку як дискурсивної складової комунікативної компетентності, так і власне діалогічної компетентності [3; 7]. Вони підтримують здатність конструювати зв'язний і смислово насичений наратив про пережиті події, що є одночасно показником і джерелом психологічного благополуччя.

Конверсаційні агенти штучного інтелекту (ШІ) є доповнювальним інструментом у розвитку комунікативних ресурсів. Мета-аналіз Li et al. (2023) засвідчив, що ШІ-агенти ефективно знижують симптоми тривоги і депресії, забезпечуючи доступну і безоцінну підтримку [8]. Дослідження Yang et al. (2024) показало, що ключовими предикторами залученості до ШІ-чатботів є довіра і відчуття персоналізованого зв'язку [10], що відповідає комунікативним потребам людей у воєнних умовах: доступність, анонімність і відсутність оцінювання є особливо цінними в умовах стресу і соціальної стигматизації.

Таблиця 1

**Порівняльна характеристика комунікативно-діалогічних стратегій
розв'язання задач дорослими в умовах воєнного часу**

Стратегія	Рівень діалогічності	Наративна когерентність	Зв'язок із благополуччям
Монологічна	Низький (уникнення або ехо)	Низька або відсутня	Вищий ризик дистресу; труднощі розв'язання задач
Реактивно-адаптивна	Помірний (приспосовання)	Середня (зовнішня)	Помірне благополуччя; залежність від контексту
Рефлексивно-наративна	Вищий (рефлексія)	Висока (власна розповідь)	Вище благополуччя; адаптивне розв'язання задач
Справжньо-діалогічна	Високий (зустріч смислів)	Висока і динамічна	Найвище благополуччя; творче розв'язання задач
Штучний інтелект	Підтримує рефлексивний і діалогічний рівні	Допомагає структурувати наратив	Доступна підтримка; зниження дистресу [8]

Джерело: складено автором

Важливим прикладним аспектом є можливість використання ІІІ для розвитку рефлексивно-наративних і діалогічних стратегій: через структуровані запитання ІІІ може підтримувати процес наративної інтеграції і переходу від монологічних до більш діалогічних форм взаємодії з власним досвідом. Дослідження REACH в Україні показало, що самоскеровані практики психологічної самопомоги є ефективними навіть в умовах активного конфлікту [11].

Особливу роль у відновленні комунікативно-діалогічних ресурсів відіграє соціальна підтримка. Дослідження підтверджують, що якість і кількість підтримуючих стосунків є одним із найбільш стійких предикторів психологічного благополуччя у воєнних умовах [2; 11]. Такі стосунки є середовищем, в якому відбувається живий діалог – зустріч різних «голосів» і конструювання спільних смислів про пережите. Відтак підтримка соціальних мереж і груп взаємодопомоги є одночасно підтримкою комунікативного ресурсу.

Висновки. Проведений теоретичний аналіз проблеми уможливив зробити такі висновки.

По-перше, комунікативна і діалогічна компетентності є взаємопов'язаними психологічними ресурсами, де діалогічна компетентність є вищим, смислотворчим рівнем комунікативної. Вони пов'язані з психологічним благополуччям через

механізми наративної інтеграції, соціальної підтримки, смислотворення і відновлення агентності.

По-друге, типологічний аналіз виявив чотири стратегії комунікативно-діалогічного розв'язання задач – від монологічної до справжньо-діалогічної, – що корелюють з різними рівнями наративної когерентності і психологічного благополуччя.

По-третє, перспективними напрямками розвитку комунікативної і діалогічної компетентності є наративні практики, підтримка соціальних мереж і ШІ-підтримувані інтервенції, що разом можуть суттєво посилити психологічний ресурс дорослих у складних умовах воєнного часу.

Перспективи подальших досліджень. Пов'язані з емпіричним вивченням типів комунікативно-діалогічних стратегій у дорослих в умовах воєнного часу, розробкою психодіагностичного інструментарію для оцінки діалогічної компетентності та апробацією наративно-діалогічних програм психологічного супроводу.

Список використаних джерел

1. Frolova N., Silver R. C. A sudden but prolonged collective trauma: The Ukrainian experience. *PLOS Mental Health*. 2024. Vol. 1. № 1. P. e0000056. <https://doi.org/10.1371/journal.pmen.0000056> (дата звернення: 20.01.2026).

2. Pavlova I., Krauss S., McGrath B., Cehajic-Clancy S., Bodnar I., Petrytsa P., Synytsya T., Zhara H. Individual and contextual predictors of young Ukrainian adults' subjective well-being during the Russian–Ukrainian war. *Applied Psychology: Health and Well-Being*. 2024. Vol. 16. № 3. P. 886–905. <https://doi.org/10.1111/aphw.12484> (дата звернення: 10.03.2026).

3. Чепелева Н. В., Рудницька С. Ю. Наративне конструювання досвіду особистості. *Психологічний журнал*. 2022. Т. 8. № 2. С. 7–17. <https://doi.org/10.31108/1.2022.8.2.1> (дата звернення: 20.03.2026).

4. Oleś P. K., Brinthead T. M. Types of inner dialogues and functions of self-talk: Comparisons and implications. *Frontiers in Psychology*. 2020. Vol. 11. Art. 227. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2020.00227> (дата звернення: 25.03.2026).

5. Пікер П. Сам як інший / пер. з фр. Б. Чернюх. Київ : Дух і Літера, 2019. 458 с.

6. Vanden Poel L., Hermans D. Narrative coherence and identity: associations with psychological well-being and internalizing symptoms. *Frontiers in Psychology*. 2019. Vol. 10. Art. 1171. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2019.01171> (дата звернення: 22.03.2026).

7. Chepeleva N., Rudnytska S. Discursive Technologies of Self-Designing Personality. *Psycholinguistics*. 2019. Vol. 25. № 1. P. 363–383. <https://doi.org/10.31470/2309-1797-2019-25-1-363-383> (дата звернення: 10.04.2026).

8. Li H., Zhang R., Lee Y. C., Kraut R. E., Mohr D. C. Systematic review and meta-analysis of AI-based conversational agents for promoting mental health and well-being. *npj Digital Medicine*. 2023. Vol. 6. № 1. Art. 236. <https://doi.org/10.1038/s41746-023-00979-5> (дата звернення: 22.04.2026).

9. McLean K. C., Syed M., Pasupathi M., Adler J. M., Dunlop W. L., Drustrup D., Fivush R., Graci M. E., Lilgendahl J. P., Lodi-Smith J., McAdams D. P., McCoy T. P. The empirical structure of narrative identity: The initial Big Three. *Journal of Personality and Social Psychology*. 2020. Vol. 119. № 4. P. 920–944. <https://doi.org/10.1037/pspp0000247> (дата звернення: 20.03.2026).

10. Yang Y., Tavares J., Oliveira T. A new research model for artificial intelligence-based well-being chatbot engagement: Survey study. *Journal of Medical Internet Research*. 2024. Vol. 26. Art. e59908. <https://doi.org/10.2196/59908> (дата звернення: 29.04.2026).

11. Ho M. Y., Worthington E. L., Cowden R. G., Bechara A. O., Chen Z. J., Gunatirin E. Y., Joynt S., Khalanskyi V. V., Korzhov H., Kurniati N. M. T., Rodriguez N., Salnykova A., Shtanko L., Tymchenko S., Voytenko V. L., Zulkaida A., Mathur M. B., VanderWeele T. J. International REACH forgiveness intervention: A multisite randomised

controlled trial. *BMJ Public Health*. 2024. Vol. 2. Art. e000072. <https://doi.org/10.1136/bmjph-2023-000072> (дата звернення: 25.04.2026).

12. Booker J. A., Fivush R., Graci M. E. Narrative identity informs psychological adjustment: Considering three themes captured across five time points and two event valences. *Journal of Personality*. 2022. Vol. 90. № 3. P. 324–342. <https://doi.org/10.1111/jopy.12668> (дата звернення: 12.03.2026).

13. Khan A. R., Altalbe A. Potential impacts of Russo-Ukraine conflict and its psychological consequences among Ukrainian adults: the post-COVID-19 era. *Frontiers in Public Health*. 2023. Vol. 11. Art. 1280423. <https://doi.org/10.3389/fpubh.2023.1280423> (дата звернення: 28.09.2026).

References

1. Frolova, N., & Silver, R. C. (2024). A sudden but prolonged collective trauma: The Ukrainian experience. *PLOS Mental Health*, 1(1), e0000056. <https://doi.org/10.1371/journal.pmen.0000056>

2. Pavlova, I., Krauss, S., McGrath, B., Cehajic-Clancy, S., Bodnar, I., Petrytsa, P., Synytsya, T., & Zhara, H. (2024). Individual and contextual predictors of young Ukrainian adults' subjective well-being during the Russian–Ukrainian war. *Applied Psychology: Health and Well-Being*, 16(3), 886–905. <https://doi.org/10.1111/aphw.12484>

3. Chepeleva, N. V., & Rudnytska, S. Yu. (2022). Naratyvne konstruiuvannia dosvidu osobystosti [Narrative construction of personality's experience]. *Psykhologichnyi zhurnal*, 8(2), 7–17. <https://doi.org/10.31108/1.2022.8.2.1>

4. Oleś, P. K., & Brinthaup, T. M. (2020). Types of inner dialogues and functions of self-talk: Comparisons and implications. *Frontiers in Psychology*, 11, Article 227. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2020.00227>

5. Ricoeur, P. (2019). Sam yak inshyi [*Oneself as Another*] (B. Cherniukh, Trans.). Dukh i Litera.

6. Vanden Poel, L., & Hermans, D. (2019). Narrative coherence and identity: associations with psychological well-being and internalizing symptoms. *Frontiers in Psychology, 10*, Article 1171. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2019.01171>
7. Chepeleva, N., & Rudnytska, S. (2019). Discursive Technologies of Self-Designing Personality. *Psycholinguistics, 25*(1), 363–383. <https://doi.org/10.31470/2309-1797-2019-25-1-363-383>
8. Li, H., Zhang, R., Lee, Y. C., Kraut, R. E., & Mohr, D. C. (2023). Systematic review and meta-analysis of AI-based conversational agents for promoting mental health and well-being. *npj Digital Medicine, 6*(1), Article 236. <https://doi.org/10.1038/s41746-023-00979-5>
9. McLean, K. C., Syed, M., Pasupathi, M., Adler, J. M., Dunlop, W. L., Drustrup, D., Fivush, R., Graci, M. E., Lilgendahl, J. P., Lodi-Smith, J., McAdams, D. P., & McCoy, T. P. (2020). The empirical structure of narrative identity: The initial Big Three. *Journal of Personality and Social Psychology, 119*(4), 920–944. <https://doi.org/10.1037/pspp0000247>
10. Yang, Y., Tavares, J., & Oliveira, T. (2024). A new research model for artificial intelligence-based well-being chatbot engagement: Survey study. *Journal of Medical Internet Research, 26*, Article e59908. <https://doi.org/10.2196/59908>
11. Ho, M. Y., Worthington, E. L., Cowden, R. G., Bechara, A. O., Chen, Z. J., Gunatirin, E. Y., Joynt, S., Khalanskyi, V. V., Korzhov, H., Kurniati, N. M. T., Rodriguez, N., Salnykova, A., Shtanko, L., Tymchenko, S., Voytenko, V. L., Zulkaida, A., Mathur, M. B., & VanderWeele, T. J. (2024). International REACH forgiveness intervention: A multisite randomised controlled trial. *BMJ Public Health, 2*, Article e000072. <https://doi.org/10.1136/bmjph-2023-000072>
12. Booker, J. A., Fivush, R., & Graci, M. E. (2022). Narrative identity informs psychological adjustment: Considering three themes captured across five time points and two event valences. *Journal of Personality, 90*(3), 324–342. <https://doi.org/10.1111/jopy.12668>

13. Khan, A. R., & Altalbe, A. (2023). Potential impacts of Russo-Ukraine conflict and its psychological consequences among Ukrainian adults: the post-COVID-19 era. *Frontiers in Public Health*, *11*, Article 1280423. <https://doi.org/10.3389/fpubh.2023.1280423>